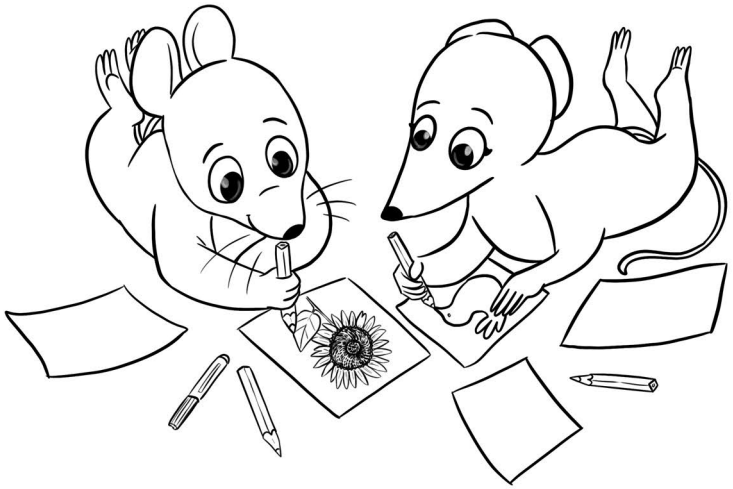
Глосарій

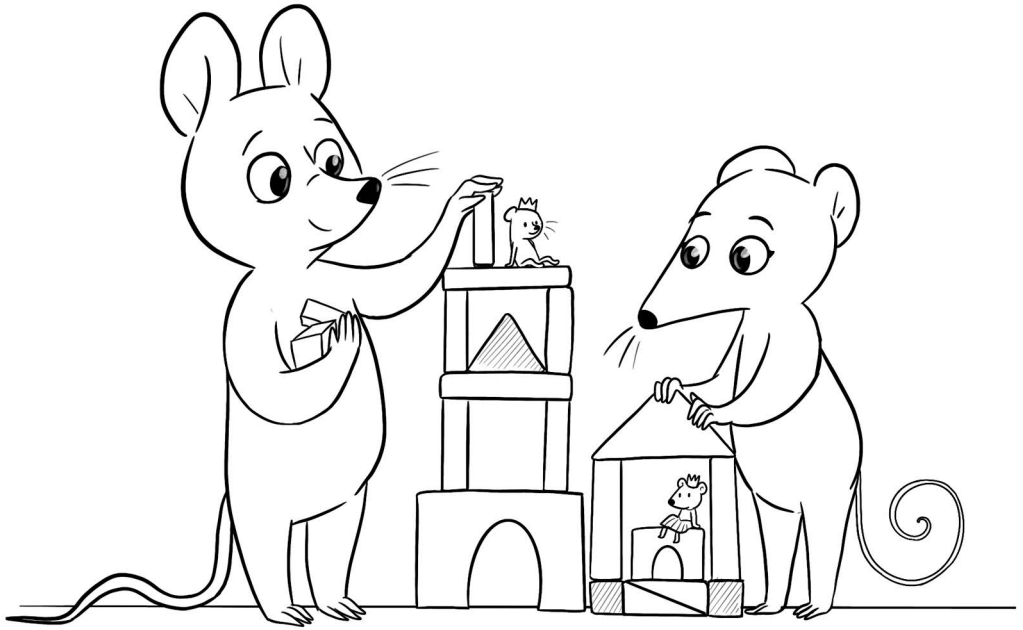
0 – zero [зеро]
1 – jeden [єден]
2 – dwa [два]
3 – trzy [тши]
4 – cztery [чтери]
5 – pięć [пеньчь]
6 – sześć [шешчь]
7 – siedem [шедем]
8 – osiem [ошєм]
9 – dziewięć [джєв'єньчь]
10 – dziesięć [джєшєньчь]

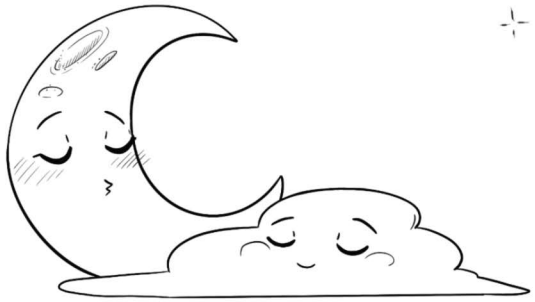
У партнерстві з unicef для кожної дитини

Зустріч з героєм

Alicja Safarzyńska-Płatos
переклад Ewa Kanoniak, Kateryna Hudsa

ілюстрації Ksenia Potępa
Редакція Anna Safarzyńska-Gemra

Пізньої ночі у двері Польових Мишей постукали.
– Мамо, хто це? – здивовано запитало Польове Мишеня.

Мама рішуче відчинила двері. На порозі стояли дві Лісові Миші. Одна була дорослою, а інша – маленькою. Маленька ховалася у мами за лапкою. Вони виглядали майже так само, але все ж трохи інакше.

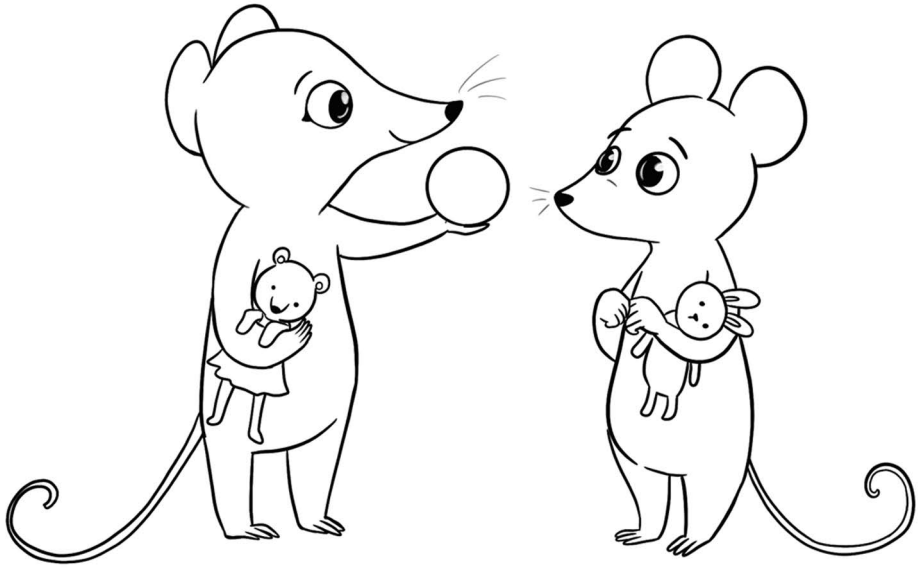
– Коли все це закінчиться, ми допоможемо вам відбудувати ліс. – сказало Польове мишеня. – З нашого насіння виростуть чудові дерева. Птахи знову будуть робити колиски для своїх пташенят, а дерева колихатися разом із подихами теплого вітру.

– Я знаю! - закричало Польове Мишеня. - Давай навчимо Лісових Мишенят готувати бульон. Після смачного супчика завжди стає тепліше, ти менше думаєш про неприємності.

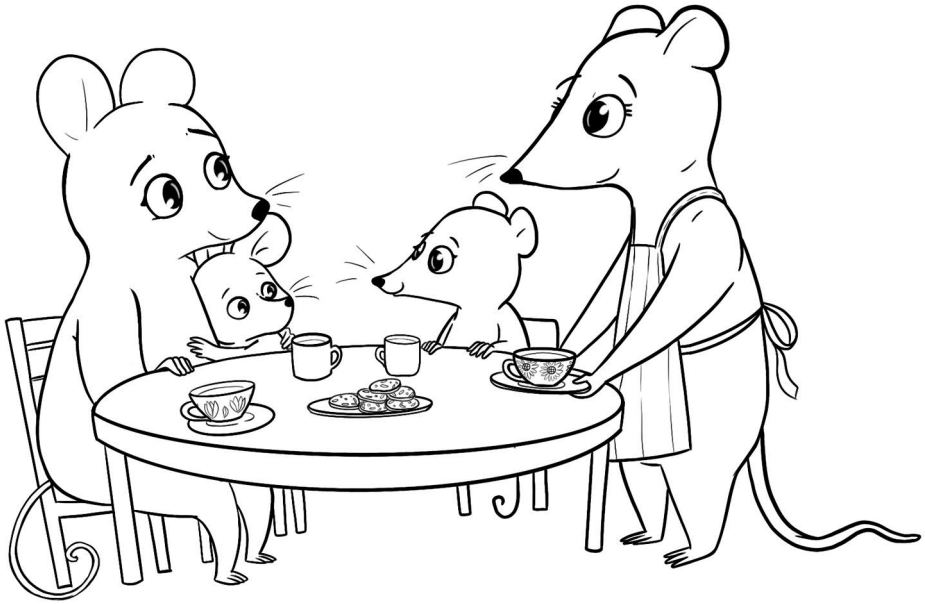
– Чудова ідея! – посміхнувся Тато.

Лісове Мишеня хотіло допомогти, тому Польове Мишеня навчило свого нового друга чистити овочі. Разом вони все підготували, пізніше їхні батьки нарізали овочі кубиками та покалали їх до кастрюлі. Дома пахло приправами, а кипіння горячого супу лунало як музика. Усім одразу стало веселіше.

– Мамо, чому я не можу зрозуміти, що вони кажуть? – запитало Польове Мишеня, коли Мама запросила подорожуючих додому та пригостила їх теплим чаєм. – Чому це Мишеня не хоче їсти моє улюблене печиво?

– Сонечко, Лісові Миші звикли їсти лісові ягоди та гриби, вони ніколи не куштували нашего печива з зерен. Ми маємо з повагою віднестись до того, що їм наше печиво може бути не до смаку.

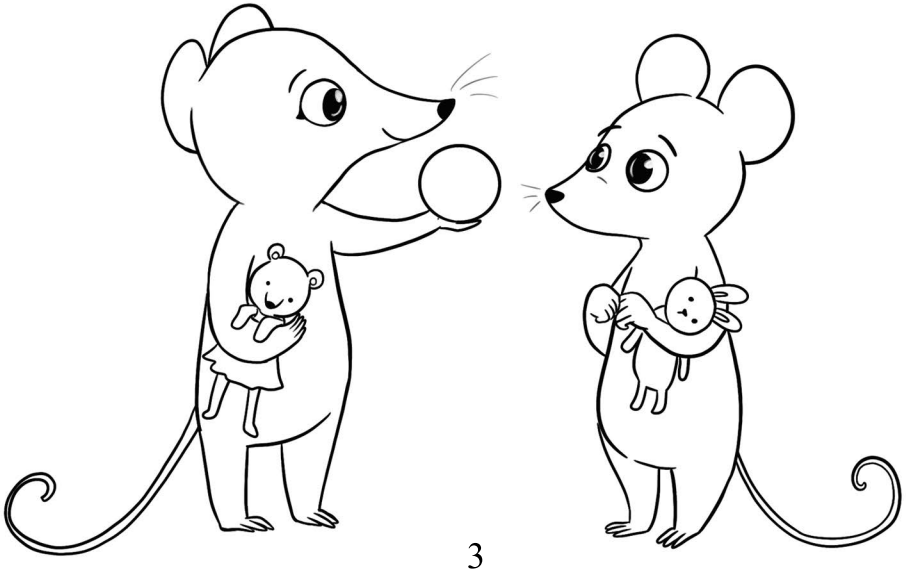

– Мамо, я не хочу, аби це Лісове Мишеня спало у моєму ліжечку. – плакало Польове Мишеня, коли його Мама запропонувала подорожуючим ночівлю.

– Розумію тебе, ти можеш злитися та сумувати. Однак, іноді доводиться робити те, чого не хочеться. Ці мишки пройшли довгий шлях, вони дуже втомилися. У твоєму ліжку вони точно зможуть виспатися та гарно відпочити. Ми з тобою можемо поспати разом.

– Мені не подобається те, що воно буде гратися моїми іграшками. – плакало Польове Мишеня.

– Тоді давай сховаємо до шафи ті іграшки, які ти хочеш залишити лише собі, а іншими ми поділимося з гостями. – запропонувала Мама та обійняла Мишеня, яке вже заспокоїлось.

Батьки Польового Мишеняти часто говорили про те, що відбувається у лісі, звідки втікли Лісові Мишки. Польове Мишеня не завжди розуміло, про що йде мова. Іноді воно переймалося через це.

– Сонечко, – одного разу сказав Тато Польового Мишеняти, коли побачив, як воно схвильоване. – Можеш завжди запитати нас про все, що тебе непокоїть. Ми постараємося пояснити.

– Тобі теж доведеться нас залишити, як Татові Лісового Мишеняти? – запитало Тата Польове Мишеня.

Тато посадив Мишеня на коліна та міцно його обійняв:

– Сподіваюся,ні. У житті немає нічого постійного, але давай не будемо перейматися наперед. Давай будемо думати про те, що ми можемо зробити зараз.

– Мамо, мені більше подобалося, коли ми жили самі. Тепер я маю всім ділитися, у мене навіть немає своєї кімнати! – розплакалося Польове Мишеня.

– Я знаю, сонечко. – обійняла його Мама. – Ці зміни можуть бути важкими для тебе. Але ти маєш знати, що так чинять справжні герої. Вони приймають зміни, навіть коли вони їм не подобаються. Вони намагаються знайти в таких ситуаціях щось гарне або чомусь навчитися.

– Я вже знаю кілька слів мовою Лісових Мишей. – сказало усміхнене Польове Мишеня. – Мишеня навчило мене малювати листя. – продовжувало перелік Польове Мишеня, обіймаючи Маму.

Будинок Лісних Мишенят був зруйнований. Їм довелося втікати зі свого лісу. Вони взяли з собою лише маленький рюкзачок та улюблену іграшку Лісового Мишеняти. Польове Мишеня поділилося з гостем декількома речами та іграшками. Воно само обрало, чим готове поділитися.

Лісове Мишеня здавалося дивним. Воно часто плакало та просиналося посеред ночі, майже нічого не їло. Його Мама також часто сумувала, часами визирала у вікно, ніби когось чекала.

– Мамо, чому воно не хоче зі мною гратися? – питало Польове Мишеня.

– Сонечко, Лісове Мишеня довго було у дорозі. Воно залишило у лісі свої улюблені іграшки та книжки. Але найголовніше, у лісі залишився його Тато, за яким воно дуже сумує. Йому дуже важко зараз, тому воно не дуже хоче гратися. – сказала Мама.

– Те, що йому довелося все залишити – жахливо. – з сумом сказало Польове Мишеня. – Нам теж доведеться втікати?

– Мама, Мишка – герой, якщо їй вдалося пройти такий довгий шлях! — закричала маленька Польова Мишка.

– Це правда, – сказала мама. – Вони дуже хоробрі. Його мамі також має бути надзвичайно важко жити без своїх речей у чужому домі.

– А я також герой? – засмутившись запитала Польова Мишка

– Звичайно! Мама поцілувала його в ніс. – Тільки герої дозволяють іншим спати у своєму ліжку та ділитися своїми іграшками.

Польове Мишеня дуже пишалося собою.

Польове Мишеня не розуміло мови Лісових Мишенят. Але іноді вони розуміли одне одного без слів, сідали поруч та малювали. Іноді вони разом роздивлялися малюнки у книжці про метеликів. Слова у ці моменти були не потрібні. Вистачало посмішки для того, аби обидва розуміли, що їм подобається. Іноді Лісове Мишеня сідало та дивилося далеко вперед. У такі моменти Польове Мишеня намагалося не заважати Лісовому. Можливо, саме в ці моменти воно згадувало Тата або свій дім.

